

разиграва други път момичетата като мечки. Взеа едни прѣдята другитѣ изотзадъ и причакваха султанчето. Тѣзи, които завардиха прѣдята, излѣзоха край пътятъ отъ страни. Жетваркитѣ, които минаваха кротко ги поизглѣждаха и си заминавахъ. Слѣдъ като изминаха първитѣ жетварки, приближаваха останхлитѣ. Тхпанътъ по-силно гърмеше, гайдитѣ осилвахъ своето ручение и тивилкание, играчкитѣ по-лѣгко играяхъ, а султанчето насамъ нататкъ обръщаше конътъ си. Изгърмя са отъ прѣдята и отъ задъ. „Стойте не мръдвайте“ се извика. Веселящитѣ се одрѣмаха и разтрѣпераха. „Оржжието си дайте“ извика Стоилъ силно, султанчето и неговитѣ другари Турчета сложихъ оржжието си на едно посочено мѣсто отъ Стоила.

Единъ отъ дружината та взе оржжието, послѣ се върна та ги прѣтърси да нѣматъ скрито; но нѣмаха друго. Тогасъ Стоилъ дръпна султанчето на страни бѣхтеше го съ гърбътъ на ножътъ си и го питаше: „да ли ще ти е хубаво ако нѣкой Българинъ разиграва ханжмкати? Ще ли разигравашъ Българскитѣ момичета?“ Султанчето вцѣпено, покланяше му се съ ржка и го моляше да го прости. Останхлитѣ отъ дружината бѣхтияхъ Турчетата като накарахъ момичетата да имъ държатъ главитѣ. Като ги набихъ хубаво, дадахъ своитѣ пушки (като имъ извадихъ креманитѣ), на момичетата и ги накараха да ги нараятъ за да пазятъ султанчето съ другаритѣ му. Като тръгнахъ, Стоилъ имъ каза: „азъ ще ви слѣдвамъ скрито, ачи ако се разполагате тѣй съ момичетата изъ къщитѣ ви ще ви искарамъ по пладнѣ и ще ви искола; хубаво разумеете“. Това приключение се разчу твърдѣ бързо изъ между населението. Дѣто имаше турски султани яко-глави и краювци, дѣто си позволяваха да извършва всѣкакви злини, захваняха да се сѣщатъ